

Jenny Colgan

Lessen in de liefde

De kostschool aan zee 3

Vertaald door Roos Griffioen

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2018 Jenny Colgan
All rights reserved
© 2023 Nederlandse vertaling
uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel *Lessons*
Vertaling Roos Griffioen
Omslagontwerp Hachette/Sphere, en Bij Barbara
Omslagbeeld Kate Forrester
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4217 6
ISBN 978 90 210 4218 3 (e-book)
ISBN 978 90 210 4228 2 (luisterboek)
NUR 302

www.jennycolgan.com
www.lsamsterdam.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Herfst

1

Hoewel de zomerzon buiten volop scheen was het ijskoud in de lange, schemerige schoolgang en Maggie Adair beleefde de allerergste dag van haar leven.

Het was de laatste dag van het zomersemester.

De leerlingen waren allemaal vertrokken en in het eeuwenoude en grillig gebouwde pand met zijn vier torentjes was het compleet stil. De stilte paste niet bij de prachtige, uit grijze stenen opgebouwde zaal. Normaal echoden hier de geluiden van voetstappen, meisjes die gilden en giechelden, de schoolbel, ontsnapte hockeyballen die van de oude treden stuiterden en koorrepetities die ergens in de verte klonken.

Dat was nu allemaal verdwenen en de gang die met houten panelen was bedekt en waar portretten aan de muur hingen van schoolhoofden uit het verleden was geluidloos en schimmig. Maggie huiverde.

Was het echt nog maar die ochtend geweest? Hoe? Hoe kon het gebeuren dat ze op de trein was gestapt, onderweg naar Schotland om te trouwen... O mijn god. Stan. Haar lieve verloofde Stan, die op het treinstation in Glasgow op haar zou wachten.

Ze had een berichtje gestuurd met de woorden: *Trein gemist! Te duur om de volgende te pakken, pak morgen de trein!* Ze had haar telefoon snel weggestopt en geweigerd ernaar te kijken, zelfs toen ze hem hoorde zoemen. Ze kon het niet... Ze had nu te veel dingen om over na te denken.

Ze probeerde de zaken in haar hoofd op een rijtje te krijgen.

Ze had vanmorgen de trein genomen, zoals steeds de bedoeling was geweest. Het schooljaar was voorbij en ze ging terug naar Schotland om daar de vakantie door te brengen.

In de trein had ze Miranda ontmoet, de ex-vriendin van Da-

vid McDonald, de docent Engels op Downey Boys, net over de heuvel. De man op wie ze... verliefd was. Het klonk belachelijk nu ze erover nadacht. Het was precies zoals de schoolmeisjes met wie ze iedere dag te maken had, die helemaal dol waren op Charlie Puth of Alfie Deyes of wie er ook het snoepje van de week was.

Maar het was meer geweest dan dat. Toch? Ook al hadden ze in twee jaar maar een enkele kus gedeeld. Dat was alles. En daar kon ze niet eens aan denken zonder te blozen. Maar ze had het afgesloten. Ze had gekozen voor Stan, met wie ze al jaren samen was.

En toen. En toen...

O mijn god. Wat was er gebeurd? Op het moment dat de trein was gaan rijden was David plotseling over de toegangspoortjes op het perron gesprongen en was hij naar het treinstel gerend waar Miranda en zij in zaten.

En in die ene seconde die haar leven had veranderd – en haar misschien ook had geruïneerd – had ze haar hand uitgestoken, langzaam, alsof haar hand door iemand anders werd bediend, en had ze aan de noodrem getrokken.

2

De hele trein schudde en schokte. Een oude dame was gevallen, wat Maggie vreselijk had gevonden. Ze was haar snel te hulp geschoten, maar de dame had haar boos weggewuifd. Het leek alsof een hoop andere mensen naar haar vloekten. Er klonk geschreeuw en er was complete chaos en dat duurde behoorlijk lang. Ondertussen hing Miranda uit het raam en gilde: 'David! David!'

Maar geen van beiden kreeg hem nog te zien. Op het moment dat hij over de poortjes was gesprongen, was er een alarm afgegaan. De agenten die patrouilleerden op het treinstation hadden hem getackeld en hem tegen de vloer gedrukt. Ze hadden hem vliegensvlug handboeien omgedaan en hem meegenomen en Maggie had haar nek uitgestoken om een glimp van hem op te vangen.

Het volgende moment werd de trein belegerd door medewerkers van de spoorwegen, was Miranda op de een of andere manier verdwenen en stond Maggie helemaal alleen naast de noodrem, wachtend op een erg boos kijkende beveiliging die op haar afkwam.

Nadat ze haar in een klein kamertje hadden gezet, kreeg ze de wind van voren. Of ze zich wel had gerealiseerd dat mensen dachten dat de trein werd opgeblazen, dat dit absoluut niet door de beugel kon en dat ze het hele spoornetwerk in de war had gegooid en dat de boete hiervoor misschien nog maar het begin was. Maggie was in tranen uitgebarsten. Ze hadden gevraagd of ze iemand voor haar konden bellen, maar dat kon natuurlijk niet David zijn en o god, hoe kon ze dit ooit uitleggen aan Stan? Alle anderen waren al onderweg naar huis voor de zomer en uiteindelijk hadden ze contact opgenomen met dr. Deveral, het schoolhoofd van Downey House. En zo kwam het dat ze door

de Britse Transport Politie werd geëscorteerd naar de plek waar het allemaal was begonnen.

Ze kon bijna niet geloven dat het al bijna tijd was om te lunchen.

In de gang legde ze haar hoofd in haar handen. Ze had zich nog nooit zo alleen gevoeld. Ze was een volwassen vrouw die verloofd was en die zich had laten meeslepen door een flirt...

Nee. Dat klonk verkeerd. Dat was niet wat ze met David had gehad, helemaal niet. Het was niet een of andere schunnige Facebook-affaire. Het was veel meer geweest dan dat. Diepgaander en serieuzer. Ze probeerde niet aan hem te denken. Aan zijn donkere ogen met lange wimpers, die grijns op zijn gezicht die op onverwachte momenten verscheen en weer verdween, zijn lange gestalte, wandelend over de heuvels met zijn hond Stephen Daedalus...

Een bevlieging, dat was het geweest, zei ze nog een keer vol overtuiging tegen zichzelf. Een bevlieging zoals de helft van de vierde klas ook ervaaarde, hopeno op oogcontact als de klassen gezamenlijk een concert of toneelstuk bezochten. Maar nee. Ze was hevig en met passie verliefd op een docent. Dit was haar niet overkomen toen ze zelf nog op school zat. Het was gebeurd nu ze volwassen was en docent was. Ze was gewoon een laatbloeier, dat was alles. En wat zei ze tegen haar meisjes als ze hopeloos verliefd waren op een artiest of YouTube-ster? Het is normaal, het hoort bij opgroeien, het gaat voorbij en het zal je helpen om echte volwassen relaties op te bouwen. De juiste relaties met de juiste volwassenen met gebreken en complexiteiten, die je mogen zoals je bent, in plaats van een onrealistische, geïdealiseerde vorm van romantiek.

En toch, wat kon zij doen aan wat ze voelde? Wat ze voelde was zo ongelooflijk sterk. Haar gevoelens waren niet afgenomen, ze waren alleen maar heviger geworden. Ze had het afgelopen zomersemester iedere seconde aan hem gedacht en zich afgevraagd wat hij aan het doen was, iedere slapeloze nacht, gewikkeld in de dekens van het eenpersoonsbed in haar torenkamer.

En hij was voor háár gekomen. Toch? Of voor Miranda? Ze wist het niet eens. Haar telefoon trilde en trilde, maar er kwam geen bericht van hem.

O god. Een bruiloft die helemaal geregeld was. Uitnodigingen die verstuurd waren. Stan die op haar zat te wachten, nadat ze hem in zijn ogen had gekeken en op het leven van haar geliefde neefjes had gezworen dat dit het was. Dat ze zich nooit, maar dan ook nooit meer zou laten meeslepen door David. Thuis in Schotland hing al een jurk klaar aan haar slaapkamerdeur.

Het voelde alsof ze een ijsklontje had ingeslikt. Hoe had alles zo verkeerd kunnen gaan? Het was zo'n enorme puinhoop.

3

‘Portemonnee, sleutels...’

De agent keek achterdochtig naar Davids sleutelbos terwijl hij het ontslagformulier invulde. Het waren eeuwenoude, zware sleutels.

‘Waar woon je, in een kerker?’

David probeerde te glimlachen, maar hij kon het niet. Dr. Fitzroy, zijn schoolhoofd, stond buiten te wachten. Dit zou allesbehalve een pretje worden.

‘In een school, nu nog tenminste...’

De agent keek hem aan, kneep zijn ogen tot spleetjes en schudde toen zijn hoofd terwijl hij het formulier ondertekende. ‘Goed, dat zijn je spullen.’

David knipperde met zijn ogen. ‘En mijn telefoon?’ vroeg hij.

De agent keek in de tas. ‘Geen telefoon te zien.’

David vloekte. Hij had meestal een gruwelijke hekel aan zijn telefoon, maar wat hij absoluut nodig had was Maggies telefoonnummer. Als ze zijn telefoon niet vonden, wat zou hij dan doen? Als hij haar niet kon bereiken... haar niet kon bellen... Hij moest het uitleggen.

Maar dat was, zeker nu, wel het laatste wat ze nodig had. Hij dacht aan haar gezicht, hoe ze hem uitdrukkingloos had aangekeken, zelfs toen Miranda iets naar hem schreeuwde. Hij wist nog steeds niet wie er aan de noodrem had getrokken. Of wie al die commotie had veroorzaakt. Het was allemaal zo snel gegaan en het was zo verwarrend geweest. Hij had zoals gewoonlijk alles verpest – echt alles – met zijn stommiteiten. Hoe had hij het in zijn hoofd gehaald?

‘O, je hebt gelijk, hier is hij.’ De agent pakte iets onder de balie. ‘Sorry daarvoor. Het is zo’n oud ding, ik denk niet dat de jonkies hier doorhadden wat het was, om eerlijk te zijn.’ Hij

keek ernaar. ‘Kun je daar ook gewoon internet en zo op krijgen?’

‘Nee,’ zei David, starend naar zijn telefoon.

‘Het is bijzonder dat hij nog werkt.’

Nu David weer op vrije voeten was, werd de agent duidelijk spraakzamer. Nogal een contrast met een paar uur geleden.

‘Goed,’ zei hij, terwijl hij het formulier over de balie naar David toe schoof om te tekenen. ‘Het is aan Network Rail of ze een klacht indienen of niet.’

‘Dat begrijp ik,’ zei David.

De agent schudde zijn hoofd. ‘Voor een dame, nietwaar?’

David huiverde.

‘Nou,’ zei de man. ‘Ik ben al achtentwintig jaar getrouwd en ik kan je zeggen: na een tijdje zien ze er allemaal hetzelfde uit.’

Er volgde een lange stilte.

Uiteindelijk vroeg David: ‘Mag ik gaan?’

‘O, ja. Juist, prima,’ zei de agent waarna hij op een knop drukte waardoor de zware deur openklikte. Dr. Fitzroy stond te wachten met een uitdrukking op zijn gezicht die de pupillen van de Downey Boys al sinds tijden vreesden: irritatie gemengd met intense teleurstelling.

‘Meneer McDonald,’ zei hij plechtig.

De rit terug naar school verliep in complete stilte en duurde eindeloos. Dr. Fitzroy zei geen woord, maar zuchtte slechts een enkele keer. Ondertussen pakte David zijn telefoon, vroeg zich af wat hij in godsnaam moest zeggen en legde hem toen weer weg.

Maggie ging trouwen. Dit hele gebeuren, het grote gebaar... Hij was een idioot. Een enorme, belachelijke idioot.

De jongens waren nu allemaal weg, de laatste bussen waren vertrokken en de zon stond laag aan de hemel. David vond het ongelooflijk dat het nog steeds dezelfde dag was. Dat hij die ochtend zo verdrietig wakker was geworden en zich daarna plotseling enorm hoopvol gevoeld. En nu...

Dr. Fitzroy zei ineens ferm dat hij zich moest gaan omkleden en zich daarna moest melden op zijn kantoor.

‘Ik weet niet of ze een klacht gaan indienen...’ was David het gesprek begonnen.

‘Dat gaan ze doen,’ zei dr. Fitzroy kortaf. ‘Ze hebben de school gebeld en een boodschap achtergelaten.’

‘O,’ zei David en hij voelde de moed nog verder in zijn schoenen zinken.

Ze liepen het kantoor van de directeur in. In tegenstelling tot de heldergrijze stenen en de vier torentjes van Downey House, was Downey Boys van een later tijdperk. Het victoriaanse gebouw was ruim voorzien van verschillende krullen en tierlantijnen. De werkkamer van het schoolhoofd was van onder tot boven met houten panelen bekleed en de meeste victoriaanse meubels stonden er nog. Het uitzicht uit de vele kleine ramen ging recht naar beneden, naar de vallei, waar je bij helder weer Downey House, dat ongeveer een kilometer verderop genesteld lag in de landtong, n t kon zien.

Dr. Fitzroy wachtte tot de zware eiken deur eindelijk achter hen was dichtgefallen. Daarna draaide hij zich om.

‘Wat heb je je in h melsnaam in je hoofd gehaald?’ schreeuwde hij met een stem die hij zelden gebruikte, maar die de ramen kon doen schudden.

David huiverde en voelde zich meer een leerling dan een ervaren docent. ‘Ik weet het niet,’ mompelde hij en hij zag er nu een stuk jonger uit dan zijn vierendertig jaar.

‘Heb je  nig idee hoe moeilijk het is om goede mannelijke docenten Engels te vinden? Die een klas in bedwang kunnen houden en die zijn leerlingen kan inspireren? In godsnaam, David, jij was een van de goeien. Wist je dat ik jou in gedachten had als afdelingshoofd?’

David slikte. Hij had alle verleidingen om zich in een managementfunctie te laten manoeuvreren weerstaan, maar het was nu niet het moment om dat te zeggen. ‘Dus...’ begon hij.

‘Je zult een strafblad krijgen!’ riep dr. Fitzroy uit. ‘Ik geloof niet dat je helemaal begrijpt wat hier aan de hand is.’

Dat was waar. Tot dat moment waren al zijn gedachten uit-

gegaan naar Maggie. Hij had er niet eens bij stilgestaan.

‘Ga ik mijn baan verliezen?’ vroeg hij en de kleur trok weg uit zijn gezicht. Het was toch zeker niet meer dan een klein vergrijp?

‘Je zult een strafblad krijgen!’ riep dr. Fitzroy nogmaals. ‘Je moet begrijpen dat ik hier absoluut niets over te zeggen heb.’

‘Omdat ik over de poortjes ben gesprongen?’ zei David. ‘Ik bedoel, het is vast en zeker niet...’

‘Het is een overtreding in de categorie terrorisme!’ zei dr. Fitzroy.

‘O,’ zei David geschrokken.

‘Je mag blij zijn dat ze niet op je hebben geschoten.’

‘Het spijt me enorm, meneer.’

‘Ja. Nou. Daar is het nu te laat voor,’ zei de directeur. ‘Het is maar goed dat we aan het eind van het semester zitten.’

Er volgde een stilte. David voelde zich een enorme mislukkeling. Hij had dit zelf veroorzaakt. Natuurlijk. Hij keek door het raam naar de oude gebouwen, naar het prachtige uitzicht van de glinsterende zee die een heerlijke zomer beloofde.

‘Het spijt me echt dat ik u heb teleurgesteld.’

‘Je hebt iedereen teleurgesteld,’ zei het schoolhoofd. ‘Mij, de jongens... Jezelf nog het meest. Je had een alleraardigste verloofde, als ik het me goed herinner. Waarom trouw je niet gewoon met haar in plaats van deze belachelijke streken uit te halen? Met een andere docent! Veronica is er nog erger aan toe dan ik.’

David kon zich niet voorstellen dat de koele dr. Deveral zich ook maar ergens door van de wijs liet brengen, maar dat zei hij maar niet. Hij stond langzaam op. Hij kon maar beter gaan inpakken.

Aan de andere kant van de heuvel staarde Maggie ook naar de vloer. Veronica Deveral, de lichtblonde, afstandelijke directrice van Downey House had haar lang laten wachten op een stoel om de hoek van haar kantoor. Deels om Maggie de tijd te geven om kalm te worden en hopelijk te stoppen met huilen – Veronica kon absoluut niet tegen gesnotter – en deels om zelf na te denken over wat ze zou doen. Ze had Robert Fitzroy van Downey Boys al gesproken. Hij was net zo onthutst als zij en ze wist dat David zijn baan kwijt was.

Ze had zich er al bij neergelegd dat ze Maggie kwijt zou raken als ze eenmaal getrouwd was. Ze was er zeker van dat ze naar Schotland terug zou gaan. Maar nu zag het ernaar uit dat er toch een sprankje hoop was. Maggie was de beste docent Engels die ze had – impulsief, maar enorm toegewijd. Veronica was absoluut niet van plan om de hele zomer naar een vervanger te zoeken. Misschien was het mogelijk om Maggie tot de orde te roepen. Ze riep haar bij zich.

Maggie schuifelde naar binnen en probeerde eraan te denken dat dr. Deveral het haatte als iemand huilde (wat niet de beste manier was om haar tranen te stoppen).

‘Mevrouw Adair, dit is een kostschool. Dit is de thuisbasis van de meisjes. Ouders vertrouwen ons niet alleen de mentale educatie van hun kinderen toe, maar ook onze waarden en normen. Ze laten hun uiterst kostbare kinderen aan ons over. Staan ze compleet aan ons af.’

Maggie knikte en beet op haar lip. Ze wist dat dr. Deveral gelijk had. Het was gewoon in het heetst van de strijd gebeurd. Het was een belachelijke actie geweest, iets wat ze zich had gerealiseerd op het moment dat de trein met piepende remmen tot stilstand was gekomen.

‘Ik kan niet... Ik bedoel, het spijt me.’

‘Het aanleggen met iemand van een andere school... normaal gesproken komt dat niet voor bij het personeel.’

‘Nee.’

‘Ik bedoel, als de docenten niet eens uit elkaar kunnen blijven, wie zegt dat we onze zestienjarige meisjes niet zwanger naar huis sturen?’

Maggies wangen kleurden vuurrood. Dr. Deveral gaf haar heel soms het gevoel dat ze een puber was en dit was zo’n moment.

‘Zijn jullie een stel? Een serieus stel?’

Maggie schudde haar hoofd.

Dr. Deveral zuchtte. ‘Ik dacht dat je ging trouwen met die Schotse jongen?’

Ik ga niet huilen, zei Maggie tegen zichzelf. Ik ga niet huilen. Ik ga het niet doen.

‘Stop met huilen,’ zei Veronica, die er oprecht niet tegen kon. Ze schoof de tissuedoos die voor de zekerheid op haar bureau stond naar voren.

‘Je kunt het niet aanleggen met iemand van de andere school. Begrijp je dat? Het staat heel duidelijk in je contract. Niet als je je baan wilt behouden. Het is geen goed voorbeeld voor de meisjes en het is nog erger voor de ouders. Ik bedoel, dit komt in de kránt, wist je dat?’

Maggie liet haar hoofd hangen, ze schaamde zich enorm. ‘Gaat u me ontslaan?’

Veronica leunde naar achteren in haar stoel en keek haar ernstig aan. ‘Nou. Dat hangt ervan af.’

‘Het spijt me dat je moet gaan,’ zei dr. Fitzroy nors. ‘In ieder geval tot dit allemaal is overgewaaid.’

David knikte. ‘Het spijt me oprecht dat ik u met deze ellende heb opgezadeld.’

‘Het is zeker een ellende,’ zei dr. Fitzroy. ‘Ik zal een vervanger moeten zoeken.’

‘Ik vind het niet erg om de κ’s te blijven helpen.’

De leerlingen in de κ-klas hadden moeite om het tempo bij te houden. David wijdde een groot deel van zijn tijd aan het coachen van de leerlingen, zodat ze goed bij bleven.

‘Nee, je begrijpt het niet. Het is je niet toegestaan om op het schoolterrein te komen tot dit allemaal voorbij is. Het komt in de krant! Ik wil er niet aan denken wat de ouders ervan zullen denken. Ik zal ze allemaal moeten schrijven.’

David boog zijn hoofd. Hij was niet berouwvol om zichzelf, maar hij vond het vreselijk dat hij de school in een kwaad daglicht had gezet. ‘Het spijt me. Zou het helpen als ik me persoonlijk verontschuldigd?’

‘Het zou helpen als je je er niet mee bemoeit.’

Hij knikte. Hij zou zich vanaf nu nergens meer mee bemoeien. En hij zou naar het buitenland gaan en deze hele puinhoop vergeten en Maggie met rust laten. Hij zou een beter persoon worden en iedereen zou beter af zijn zonder hem.

‘Juist, ga nu maar,’ zei dr. Fitzroy uiteindelijk. Terwijl David opstond om te gaan stak hij zijn hand op. ‘Je zou de openbare school kunnen overwegen, weet je. Ik geloof niet dat zij het zich tegenwoordig kunnen veroorloven om heel kritisch te zijn. Ook al hebben we je moeten ontslaan.’

‘Dank u,’ zei David. Maar het enige wat hij wilde was zo ver mogelijk hiervandaan zijn en zijn wonden likken. Hij wilde vergeten dat hij deze ellende zelf had veroorzaakt.

5

Anne Adair was nieuwsgierig en doodongerust toen ze haar jongere zus Margaret ging ophalen van het station in Glasgow.

Al sinds het moment dat Maggie twee jaar geleden op de chique school was begonnen, tegen de wensen van de familie in – of in ieder geval Annes wensen – hing er een onplezierige sfeer tussen hen, terwijl ze altijd zo hecht waren geweest.

Wat Anne betrof waren er genoeg scholen hier in Glasgow die ook nieuwe docenten konden gebruiken. Jong bloed met veel energie om de kinderen te helpen die het zo hard nodig hadden. Maar Maggie ging naar al die trainingen en ging naar haar werk met al die bekakte jonge dames – Engelse bekakte jonge dames nog wel... Anne was het er niet mee eens. Maar het was haar leven.

En toch, er was meer dan alleen háár leven. Anne had twee kinderen van een domme, waardeloze man, van wie Anne wist dat ze er destijds langer over na had moeten denken en Cody en Dylan deden niets zoals ze het zouden moeten doen.

Ze probeerde hen te helpen met spelling, maar haar taalvaardigheden waren verschrikkelijk. Bovendien kon ze de salon pas na acht uur sluiten en op zaterdag had ze het altijd druk. Dan moest ze de kas opmaken en eerlijk gezegd, tegen de tijd dat ze thuiskwam nadat ze de hele dag op de been was geweest, was ze zo moe dat ze wel kon huilen. En het laatste waar ze dan zin in had was ruziemaken met de jongens over hun huiswerk, terwijl ze alleen maar op hun PlayStation wilden spelen en pizza wilden eten voor de televisie. Ze wist dat ze beter haar best moest doen.

Maar ze had geen geluk zoals Maggie, die altijd van boeken had gehouden en de hele dag aan het lezen was en voor wie kost en inwoning werd geregeld op die deftige school. Ze had geen kinderen en ze hoefde zich nergens druk om te maken. En

dan was er Stan, die letterlijk alles voor haar zou doen terwijl Maggie hem, in Annes ogen, vreselijk behandelde. Nu deed ze zo raar over het trouwen – een bruiloft die Anne nooit had gehad – en Anne wilde haar zusje door elkaar schudden, zodat ze weer bij zinnen zou raken.

Haar hoofd was vol van deze gedachten en ze zou Maggie eens even goed de waarheid gaan vertellen. En trouwens, had ze niet gemerkt dat mam een beetje slechter liep en vond ze niet dat ze wat vaker thuis mocht zijn, zeker omdat ze geen kinderen had en niemand anders bezig hoefde te houden dan zichzelf? En toch arriveerde ze een dag te laat en gooide het rooster van iedereen in de war. Dit ging allemaal door haar hoofd toen ze Maggie de trein uit zag stappen, haar grote bos donkere krullen, haar zwarte jas en haar gezicht zo treurig dat alle gedachten aan een confrontatie verdwenen en ze alleen nog maar kon denken dat haar kleine zusje er was en dat ze zich duidelijk miserabel voelde.

Maggie wilde niet in huilen uitbarsten in het midden van het grote treinstation, terwijl er allerlei aankondigingen uit de luidsprekers klonken en mensen zich alle kanten op haastten. Aan de andere kant wist ze niet zeker of ze haar tranen tegen kon houden en ze wilde al helemaal niet dat haar ouders het zagen.

‘Kunnen we ergens gaan zitten?’ vroeg ze.

Ze vonden een lege tafel bij een koffientje en Anne haalde thee in plaats van koffie, want ze dacht dat Maggie nu iets kalmerends nodig had.

‘Vertel me alles,’ zei ze.

Maggie sloot haar ogen. Ze had haar gevoelens voor David zo lang geheimgehouden voor iedereen, dat het nu idioot voelde om er eindelijk over te kunnen praten.

‘Ik... ik...’ Ze wist dat ze dramatisch klonk. ‘Ik ben verliefd op een van de andere docenten.’

Anne knipperde verbaasd met haar ogen. ‘Ik dacht dat het allemaal vrouwelijke docenten waren. O!’

‘Nee, nee. Een mannelijke docent. Op Downey Boys.’

‘Wat bedoel je, verliefd? Heb je een affaire gehad?’

‘Nee.’

‘Heb je seks met hem gehad?’

‘Nee.’

‘Dus. Niets aan de hand dan. O, Maggie, heb je jezelf nu zo druk gemaakt om niets?’

Maggie voelde dat haar wangen felrood werden. ‘Nee. Ik bedoel, het is serieus.’

‘Heb je dit samen besloten? Dat kan gewoon niet.’

Maggie beet op haar lip. ‘Ik weet niet zeker of ik wel kan trouwen.’

Het bleef erg lang stil.

‘Dat meen je niet.’

‘Wel waar.’

Anne nam een slokje van haar thee. ‘Weet je zeker dat het geen zenuwen voor de bruiloft zijn? Het klinkt gewoon als zenuwen, Maggie.’

‘Dat is het niet,’ zei Maggie opstandig. ‘Ik... ik heb echt, echt gevoelens voor hem.’

‘Is hij getrouwd?’

‘Hij was... verloofd.’

‘O, in godsnaam. Realiseer je je wel hoe belachelijk dat klinkt? Je zwijmelt over een of andere kerel met wie je nog niet eens seks hebt gehad.’

Tranen rolden over Maggies wangen en eentje plonsde in haar mok.

‘Dus. Zijn jullie nu samen? Waar is hij? Is hij hier?’

Maggie schudde haar hoofd en begon zo hard te huilen dat ze niet kon praten.

Anne wilde niet onsympathiek zijn. Maar Maggie had absoluut geen idee hoe het echte leven werkte.

‘Dus, wat? Ga je Stans hart breken? Alle plannen in de war gooien? De bruiloft annuleren? De rest van je leven alleen blijven? Voor een of andere vent met wie je vrienden op Facebook bent!’

Maggie snotterde. ‘Ik weet het niet. En hij zit niet op Facebook.’

‘Echt waar,’ zei Anne, hoewel niet onvriendelijk. ‘Ik kan je nog geen vijf minuten alleen laten.’ Ze klopte op Maggies arm. ‘Doe nu niets overhaast, Mags.’

Maggie schudde haar hoofd. ‘Nee,’ zei ze. ‘Ik weet het zeker.’

Anne werd boos. Maggie had álles. Alles. En ze had het niet eens door. Maar als Anne niet binnen een halfuur thuis was, zou Cody vast en zeker weer iets vreselijks uithalen met de kat van haar moeder.

Maggie keek op. ‘Kun je het voor nu nog even niet aan pap en mam vertellen? Tot ik Stan heb gesproken?’

‘Dus je blijft bij je beslissing?’ Anne voelde zich zo verdrietig. Stan hoorde bij de familie. Dat was al heel lang zo. Hij en Maggie waren al heel lang samen.

‘Ik denk... ik denk van wel,’ zei Maggie, terwijl ze naar haar handen staarde.

‘Dat kun je die arme jongen niet aandoen,’ zei Anne. ‘Hij vond het verschrikkelijk zonder jou.’

‘Dat weet ik,’ zei Maggie met een gezicht dat nóg roder aanliep.

‘En je gooit alles weg voor... voor wat? Voor een of andere pretentieuze Engelse gluiperd die met iemand anders gaat trouwen en die nu ook niet hier is? Heb je ze nog wel op een rijtje?’

‘Misschien niet,’ zei Maggie.

‘Maggie,’ zei Anne. ‘Stan komt vanavond als hij klaar is met werken.’

‘Dat weet ik,’ zei Maggie.

‘Hij zei dat je vreemd klonk aan de telefoon.’

Maggie keek naar de rode treinen op het perron. Ze wilde dat ze in een van die treinen kon springen en ergens naartoe kon gaan, waar dan ook, als ze hier maar weg was. Maar dat kon ze niet.

Maggie keek op haar telefoon toen Anne naar de parkeerauto-maat liep. Zes gemiste telefoontjes van Stan. Niets van David. Helemaal niets.

Eenmaal thuis ging ze meteen naar boven, naar haar oude slaapkamer, nadat ze tegen haar verbaasde moeder had gezegd dat ze zich ging omkleden.

Hij hing nog steeds aan de deur. Hij hing er maar, zachtjes ruisend in het briesje dat binnenkwam door het open raam. Haar trouwjurk.

Ze ging met haar vingers over het zachte kant. Ze had de jurk met Pasen gekocht – nauwelijks geïnteresseerd, dacht ze nu – want het had haar zo onbelangrijk geleken. Haar onverschilligheid voor de gevoelens van de mensen om haar heen overweldigde haar ineens en ze liet zich op haar bed vallen, vreselijk huilend om hoe ze alles had verpest.

Ze had geen idee hoe laat het was – de avonden in Glasgow waren lang in deze tijd van het jaar – toen ze een zacht geklop op haar deur hoorde. O god, haar arme moeder. Die had hier helemaal niet om gevraagd. Ze was trots op haar dochter die docent was, of het nu op een lokale school was of op een grote, deftige school in het zuiden. Ze was gewoon trots op Maggie, de eerste in haar familie die naar de universiteit was gegaan.

Ze wreef over haar gezicht. Haar moeder verdiende de waarheid, ook al klonk de waarheid absoluut belachelijk, zelfs voor haar. Ze wierp weer een blik op haar telefoon. Nog steeds niets van David. O mijn god, misschien zat hij wel in de gevangenis. Misschien hielden ze hem daar wel vast. Misschien was hij in elkaar geslagen door andere gevangenen, of nog erger... Ze voelde een paniekgolf opkomen.

Weer geklop.

‘Kom maar binnen, mam,’ zei ze met een zachte stem.

Maar het was niet haar moeder die binnenkwam.

6

Felicity Prosser maakte zich zorgen.

Ze had haar beste vriendin Alice al drie berichtjes gestuurd via Snapchat, maar Alice had nog niets van zich laten horen. Zelfs niet na het berichtje met een foto van haarzelf en haar hond Ranald met een puppy-orenfilter. Nu durfde ze die foto niet op haar Instagram te zetten, want misschien kreeg hij niet genoeg likes. Ze zuchtte.

Haar ouders keken naar haar door de Franse tuindeuren die op het terras uitkwamen, met een gracieuze stenen trap die afdaalde naar het enorme gazon.

‘Ze is gewoon zo... lusteloos,’ klaagde Caroline Prosser, haar elegante moeder. ‘Dat is vast niet goed voor haar cardio.’

‘Ze wordt zestien,’ zei haar vader.

‘Nou, precies. Ik was me toen aan het voorbereiden op het vinden van een echtgenoot. En ging naar iedere nachtclub op Kings Road.’

‘Ik geloof dat ik dan toch de voorkeur geef aan het lusteloze rondhangen.’

Fliss’ moeder zuchtte. ‘We zouden haar echt van die schermen af moeten halen.’

Meneer Prosser dacht terug aan de tijd dat Caroline zelf úren besteedde aan het onlineshopperen op Net-a-Porter en eerlijk gezegd een onvoorstelbaar lange tijd naar *Suits* lag te kijken in bed, in plaats van andere dingen die je in bed kon doen, maar hij wist wel beter dan dat hardop te zeggen.

‘Ik vraag me af wat ze volgend jaar gaat doen,’ zei hij mistroostig.

Ondertussen zat Fliss’ oudere zus Hattie, ongezien en onopgemerkt, boven. Ze was verwoed aan het studeren voor haar examens en at het ene na het andere chocoladekoekje. Af en